

[Tommy Dinesen]

nogle dårlige løsningsmodeller, man kommer med.

Der er jo sagt mange pæne ord af de forskellige ordførere, så man fatter sådan set ikke, at der i det hele taget findes ventelister. Men ventelisteproblemet er kompliceret. Det er kompliceret at opgive dem og finde ud af, hvordan det skal løses, og om der er ens retningslinjer i amterne.

På baggrund af behandlingen i dag var der en, der ringede til mig. Han havde lige fået et brev, hvor der stod, om den pågældende var interesseret i stadig væk at være på venteliste. Det, han var sur over, var, at han havde stået der i 3 år. Han havde glemt, at han var syg i det hele taget. Og så får man jo noget at tænke over.

Jeg ved også fra min tid i amtskommunerne, at gravide kvinder var på ventelister. Det ved jeg ikke om de er endnu, men det kan vi selvfølgelig finde ud af, og de bliver der i hvert fald kun et stykke tid, normalt 9 måneder i hvert fald.

Men vi er i SF enige i, at ventelisterne skal væk eller i hvert fald kraftigt reduceres, hvis de kan det. Men der er også et problem med, at nogle automatisk kommer på venteliste, hvis de af lægen er henvist til hospitalet, hvor hospitalet så siger, at den pågældende godt kan vente et stykke tid. Så er man på ventelisten, og det kan godt ske, at sygdommen, hvad det nu end er, går i sig selv igen, eller at man kommer tilbage om 8 måneder og bliver opereret. Men det er svært at finde ud af, hvor mange der er på ventelister.

En anden ting, som i hvert fald ikke gør det nemmere, er de overenskomster, som jeg har lyttet efter om der var nogen der ville sige noget om. Der er ikke nogen af ordførerne, der har været inde på dem endnu. De overenskomster, der findes mellem bl.a. Yngre Læger og amtsrådene, tror jeg i hvert fald er skyld i, at vi får ventelister, at vi ikke får et hospitalsvæsen, som fungerer ordentligt.

Hr. Poulsgaard skriver i bemærkningerne til beslutningsforslaget bl.a., at sygehuse kun opererer i måske 30 timer ud af 168. Nu står der måske, men det er da meget muligt. Men det skyldes, at politikerne har lavet nogle overenskomster, som ikke fungerer. Jeg hører fra forskellige folk, der kontakter én, at sygehusvæsenet bliver dårligere og dårligere og der bliver flere og flere mennesker, der

føler sig dårligt behandlet. Hertil kan man måske sige, at der er blevet flere ansat inden for sygehusvæsenet, og at man har fået flere penge, men der er noget, der er galt.

Jeg tror, at vi både med hensyn til patientforsikring, som vi diskuterede forleden dag, patientklagenævn og andre ting får flere og flere sager inden for hospitalsvæsenet. Det er meget muligt, at vi bruger, jeg tror, det var 4,6 pct. mere, men utilfredsheden stiger betydelig mere.

Jeg tror også, at det skyldes regeringens besparelser på området, for det har der været. Alle politikere i dette land siger, at der skal flere senge til, og samtidig ved vi, at der bliver nedlagt sygehuse over hele landet.

Jeg ved ikke, hvorfor der ikke er nogen, der kan gøre noget ved det, men jeg ved da, at der er nogle, der får den ene indstilling fra administrationen efter den anden gående ud på, at de små sygehuse ikke er gode, at man skal have nogle andre, og at man skal have nogle større, uanset at samtlige er imod det. Så noget er der i hvert fald galt.

Jeg mener også, der er færre senge i dag, end der var før i tiden.

Pløjehjemspatienter, især de ældre, er også et stort problem inden for sygehusvæsenet. Alle og enhver ved – der er opgørelser af det i amtskommunerne – at mange af de ældre bliver liggende i det, man kalder de dyre sygehussenge.

Hvis man havde haft råd til at sende de pågældende ud i nogle beskyttede boliger, hvor nogle kunne se efter dem, var der penge at spare, hvis det er det, man skal se på.

Men der er altså ikke rigtig blevet – selv om man har snakket om det i 10 år – gjort noget, må man indrømme. Problemet er der i hvert fald stadig væk, og det er de samme kommuner, der står med det.

Forebyggelse bliver der også tit talt om i Folketinget. Det gør der også andre steder, hvor der er politikere til stede. Den opgørelse, der lige er kommet fra Arbejdstilsynet, påviser, at arbejdsskader årlig koster landet 28 mia. kr. Jeg tror nok, at politikerne burde se sig lidt om efter nogle flere ressourcer til f.eks. Arbejdstilsynet. Arbejdstilsynets opgørelse siger, at man bruger godt og vel 3 mia. kr. til arbejdsskader alene.

SF er enig i, at ventelisterne skal nedbringes – også kraftigt – men den metode, man